

V kvetinovom údolí

Bolo to uprostred leta. V kvetinovom údolí sa rozlievala vôňa liečivých bylín. Zem bola posiatá starými listnatými stromami, pod ktorými sa rozprestieral hustý koberec machu. Tu a tam z neho vykúkali zamatové klobúky dubákov. Akoby čakali na zázrak.

A ten prichádzal každý deň, keď sa po spoločnom tanci dažďových kvapiiek a slnečných lúčov na tyrkysovom nebi objavovala dúha. Nemala začiatok ani koniec, akoby tu bola odjakživa. Rozlievala sa po celej oblohe – úchvatná a kúzelná. Pri pohľade na ňu všetci strácali dych.

Zdalo sa, že údolie sa rozprestieralo nekonečne ďaleko. Bolo také rozsiahle, že na druhú stranu zvieratá zablúdili len zriedkavo.

Tu, na jeho začiatku, stál prastarý osamotený strom s kmeňom stočeným ako špirála k nebu. Previsnutými stáročnými konármi sa takmer dotýkal zeme. Veľkosťou akoby naznačoval svetu, že je súčasťou tohto čarovného priestoru už od pradávna.

Pod koreňmi obrovského stromu bol ukrytý brloh. A v ňom žil malý vlčík.

Celé dni sa túlal po okolí. Hodiny dokázal naháňať motýle a zasnene pozorovať tancujúce víly a elfky. Napriek tomu, že ich obdivoval, nespriatelil sa s nimi. Stále si držal od nich odstup. Veľa času trávil osamote. Bol jediným vlkom v tejto časti údolia, a keďže bol väčšinou smutný a mrzutý, všetci ostatní mali pred ním rešpekt. Radšej sa mu vyhýbali.

Na prvý pohľad sa zdalo, že malý vlčík bol nepríjemný na každého, kto mu prišiel do cesty.

V skutočnosti to však bolo inak. Nebol zlý, to iba srdce mal zlomené. Jeho rodičia jedného dňa nečakane zmizli a malého vlčíka to veľmi zranilo. Rozhodol sa, že už nikoho viac nechce stratiť, preto sa radšej s nikým nechcel ani priateliť. Samota mu bola liekom na jeho trápenie. A keďže si myslel, že je lepšie radšej nikoho nemať, nepríjemným správaním všetkých od seba odháňal.

Často spomínal na to, ako sa kedysi bezstarostne hrával na lúke, naháňal motýľov a zasnene obdivoval všetku tú krásu, ktorá ho obklopovala. Nikdy nemal pojem o čase, najradšej by celý život strávil ponorený v tomto krásnom sne. Keď zaspával, myslel na to, ako ho mama každý večer hladkala po hlávke.

Hlboko v jeho srdci mu rodičia veľmi chýbali. Hneval sa na nich, že ho nechali samého.

Niekedy sa zdalo, že sa tento malý samotár večne sťažuje. Odkedy zostal bez rodičov, pozeral sa na svet úplne inými očami. Akoby nevidel tú krásu okolo seba. Frflal na všetko, dokonca aj na to, ako vyzerá. Tajne závidel krásnym krehkým vílam, že ich všetci obdivujú. Mali tenké ohybné telička, jemnú pokožku, nežné nošteký a dlhé vlásy. On mal robustné telo, široké labky, huňatý kožuch a veľký ňufák.

Z času načas sa pri ňom objavila malá víla Amélia. Mala vlčíka rada. Vôbec sa ho nebála ako ostatní, práve naopak. Videla v ňom malú osamo-

tenú bytosť, ktorá vyrastala bez rodičov. Rozumela tomu, že mu veľmi chýbajú a že sa na nich hnevá, pretože ho nechali samého. V kútiku srdca však cítila, že vlčík len túži po pozornosti a láske, aj keď sa navonok zdalo, že nikoho nepotrebuje. Tancovala okolo neho vo svojich hodvábnych šatách fialovo-ametystovej farby. Pospevovala si a lietala pritom z kvetu na kvet, vyžaroval z nej pokoj a láska.

Budme vd'ační za dary, ktoré dostávame

Vlčík sa celú noc potuloval po údolí a pozoroval svetlušky, ako usilovne pracujú. Svietili vílam, aby mohli v noci starostlivo pozatvárať okvetné hlávky lesných kvietkov, o ktoré sa starali. Bol unesený týmto svetelným divadlom.

Teraz ho zobudil veselý spev malej víly. Nechcelo sa mu vstávať. Rozospatý si pretieral labkou oči.

Amélia prišla až k vlčíkovi a prihovárala sa mu zvonivým hlasom:

„Vstávaj, sedmospáč! Pozri, aké krásne ráno prichádza. Je škoda tak dlho vyspávať.“

Tancovala, točila sa, smiala a lietala pritom pomedzi kvietky.

„Je tu všetko také dokonalé. Ďakujem za to. Ďakujem za každý nový deň. Ďakujem slnku, že vstalo. Ďakujem za jeho teplé lúče. Ďakujem kve-

tom, že dávajú peľ včielkam. Ďakujem stromom za ich tieň. Ďakujem, že môžem byť súčasťou tohto sveta,“ spievala s nadšením.

Víčik pomaly vstal. Zívot a nechápavo pokrútil hlavou. Prečo je stále taká veselá a šťastná? Niekedy mu tá jej dobrá nálada naozaj dosť prekážala.

Víla akoby počula jeho myšlienku a s láskou mu dohovárala:

„Mali by sme byť vďační za to, čo dostávame od prírody, akými darmi nás obklopuje. Prihovám sa kvetom, aké sú krásne. Ony potom lepšie rastú a ich okvetné lístky majú krajšiu farbu. Rozprávam sa aj so slniečkom. Jeho teplé lúče potom cítim na tele celý deň. Včielkam zase spievam. Ich med je potom sladší a lepšie vonia. Všetko, čomu dávame svoju lásku a pozornosť, rastie a zväčšuje sa. Nemrač sa už! Pod' si so mnou zatancovať! Uži si aj ty túto krásu!“

Víčikovi sa najskôr veľmi nechcelo, ale napokon neodolal a pridol sa k nej. Tancoval, tešil sa a smial. Na chvíľu naozaj zabudol, že sa cíti opustený.

Keď bol večer sám, ticho sa rozhliadal po okolí. Akoby si až teraz uvedomil tú krásu prírody, ktorá ho obklopovala. Dostával od nej všetko, čo potreboval. Pocítil obrovskú vďačnosť, že môže žiť na takomto čarovnom mieste. Jeho srdce zaliala spokojnosť.

No aj keď sa tomu tešil, stále cítil, že mu ku šťastiu niečo chýba. Bez rodičov bol jeho život smutný a osamelý. No on už viac nechcel byť sám a trápiť sa. Túžil to zmeniť.

Odchod za šťastím

Malý vlčík sedel na skale nad údolím. Chodieval sem takmer každý večer. Mesiac svojou striebornou žiarou osvetľoval údolie a on v tichu zasnene pozoroval jeho krásu.

Vtom sa pri ňom objavila Amélia:

„Nad čím toľko premýšľaš?“ vyzvedala tíško, aby ho príliš nevyrušila zo snívania.

„Som tu stále sám, nikoho nemám. Nemám sa poriadne s kým hrať, ani sa porozprávať. Nepáči sa mi takýto život,“ zašepkal smutne vlčík.

„Možno keby si na druhých bol trochu milší, mal by si viac priateľov,“ zamyslela sa víla.

„Nechcem ostatných, chcem žiť s vlkmi, iba tí mi budú skutočne rozumieť. A tu žiadny vlk nežije,“ rozhodne vyhlásil vlčík.

Amélia sa zamyslela.

„Raz som započula, že na druhej strane lesa žije svorka vlkov. Viem, že je to veľmi ďaleko a nikto z nás tam ešte nebol. Možno by si sa tam mal vybrať a pohľadať ich. Čo myslíš?“ navrhla mu Amélia.

Táto správa ho prekvapila. Naozaj tu v údolí žijú vlci?

Cestou domov rozmýšľal nad vílinými slovami. Tak veľmi túžil žiť vo vlčej svorke. Tu ho nič nedržalo. Rozhodol sa, že hneď ráno sa vyberie na cestu.

Vstal skoro, ešte za úsvitu. Tešil sa, že sa konečne vydá za vlkmi.

Zrazu sa pri ňom objavila Amélia. Jej krehké vílie telíčko lemovala fialová žiara.

„Ty niekam odchádzaš?“ čudovala sa.

„Rozhodol som sa odísť na druhú stranu údolia. Ved' si vravela, že tam žijú ďalší vlci. Tu som sám. S nimi mi bude určite lepšie. Chceš ísť so mnou?“ spýtal sa jej.

Bol rád, že mu povedala o vlkoch, nechcel ju len tak odbiť.

Víla sa rozžiarila a nadšene súhlasila:

„Samozrejme, že chcem ísť!“

Vlíček zostal prekvapený. Nečakal, že Amélia ho bude chcieť sprevádzať. Trochu sa obával, či ho nebude zdržiavať. Ale keď sa jej už raz spýtal, nechcel ju odmietnuť. Napokon, aspoň bude mať spoločnosť.

A tak sa spolu vydali na cestu.

Všetci sme niečím výnimoční

Vlíček s Améliou si vykračovali úzkou lesnou cestičkou.

Po chvíli začuli tichý spev.

Prišli na malú čistinku. Pôvabná elfka tam tancovala okolo starých bielych briez. Bol to tanec tvorenia. Každý pohyb tejto lesnej bytosti dával novej rastlinke svoj tvar.

Ladne sa točila s plnou náručou kvetov a bylín. Vôňa šalvie, margarétok, prvosienky aj materinej dúšky sa vlnila vo vzduchu a naplňovala každý